

FRANTIŠEK KOTLETA

ČERNÁ
SMEČKA

ČERNÁ SMEČKA

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © František Kotleta, 2023

Cover design © Lukáš Tuma, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3945-5 (pdf)

FRANTIŠEK KOTLETA

**ČERNÁ
SMEČKA**

FOBOS

Černá smečka

„Měla jsem dneska v horoskopu v *Blesku*, že do mýho baru přijde osina v prdeli. A pak že astrologie nefunguje.“

„Tady tě rád vidím.“

„Já tebe ne, debile.“

Andrea položila čistý půllitr pod pípu a roztčila pivo. Táhlo jí na třicet a byla to, čemu se u ženy říká kus. Klasická holka krev a mlíko. Teda v jejím případě spíš to pivo. Příroda jí dala do vínku široká ramena a statnou postavu, takže nikdy nevypadala jako standardní modelkovský typ, ale přesto v sobě měla určitou živočišnou krásu a přitažlivost. Přes ruku se jí táhla roztřepená tetovaná linka, která pokračovala tam, kam většinou návštěvník baru už neměl šanci dohlédnout. Teda jen těsnou většinou.

„To je pro mě?“ zeptal jsem se a posadil se na bar. O dvě stoličky dál seděl asi třicetiletý hubený chlápek. Měl na sobě sako ze Zary. Byla to taková pískově kostkovaná volná zběsilost, která teď byla in, ale stejně tak to mohla být jenom nepadnoucí devadesátková hrůza z popelnice. Na první pohled nebylo poznat, jestli člověk, který

to má na sobě, je přeplacený hipster ze start-upu nebo bezdomovec. Pokud tedy neměl v ruce poslední verzi iPhoneu jako tenhle. Otočil se ke mně, dvakrát rychle a krátce natáhl do nozder vzduch a spokojeně se usmál. Následně upil ze svého půllitru.

„Ne, to je pro ty dvě šlapky u jukeboxu,“ zavrčela Andrea.

„Koukám, že furt nefunguje,“ otočil jsem se k danému místu. Celý bar River se nacházel v bývalém sklepení jednoho z dvě stě let starých činžovních domů mezi židovským městem a Staroměstským náměstím. Neměl venku žádné cedule, reklamu nebo otevírací dobu. Ani oficiální jméno. Ale říkalo se mu River, protože tak se říkalo barmance.

Svádělo by to říct majitelce, ale osobně jsem předpokládal, že v tomhle sklepě prostě otevřela bar, aniž by to skutečný majitel budovy věděl. Anebo věděl, ale s ohledem na svou bezpečnost dělal, že neví. Kromě šlapek a chlápka na baru tu nasávali už jenom dva postarší padesátníci, kterým se říkalo chlupáči, taťkové nebo medvědi. Prostě takoví ti obtloustlí chlápci s pupkama v kožených bundách a motorkářských botách, co měli rádi mladý kluky.

„Dneska už jukeboxy nikoho nezajímají a odtahovat to stojí prachy. Tak tu je stejně zbytečněj

jako tvoje existence na tomhle světě,“ odpověděla na mou sarkastickou poznámku.

„Škoda, pustil bych si písničku,“ usmál jsem se na barmanku.

„Můžu ti klidně jednu zazpívat.“

„Bezva,“ mrkl jsem na ni a povzbudil ji: „Začni.“

„Vy-pad-ni, ču-rá-ku, la, la, la, la.“

Dotočila pivo, vzala do levé ruky sklenici s už připraveným gin tonikem – alespoň jsem to předpokládal podle růžové barvy a vedle stojící láhve jahodového ginu – a vyrazila k těm ženám, co o nich tvrdila, že jsou šlapky. Nejspíš to i šlapky byly. Když se vrátila, konečně se zeptala, co si dám.

„Pivo.“

Vrazila sklenici pod pípu, ale než jí zatáhla, mrskla dovnitř mohutný flusanec. Vytáhla ho až z paty. Teprve pak načepovala mocného podmíráka a postavila mi ho na stůl.

„Pro tebe je za pětibábu, pračuráku.“

Neprotestoval jsem. Vytáhl jsem z peněženky pětistovku, položil na bar a napil se pěny. Chlápek vedle, který celou scénu sledoval, se usmál, zatímco Andrea hbitě chmátla po papírovce.

„V životě jsem měl už v puse horší věci. Myslím, že jednou jsem v arabském vězení vykouril péro švábovi,“ vysvětlil jsem tlemícímu se chlápkuvi.

„Měli si tě tam nechat,“ podotkla Andrea a pustila se do mytí sklenic. Přišlo mi to ale jenom jako takové roztírání mokrým hadrem sem a tam. Takže spíš než mytí samotné to byl jeho cargo kult.

„Chtěli, ale nějak se jim to tam celý potento...“

„Ty umíš věci vždycky potento...“

Měla samozřejmě pravdu. Ale jestli jsem někdy něco někomu „potento“, zpravidla to byli ti, co si to zasloužili.

Napil jsem se ze sklenice podruhé a hrábl do kapsy pro zápisníček. Nalistoval jsem sedmou stránku, připomněl si modlitbu a potom vytáhl z kapsy cigaretu. Andrea si všimla toho, co je v deníčku napsané.

„U mě v hospodě ani hovno. Je to azyl. Už jednou jsi mi zničil bar.“ Přitom natáhla ruku po zápisníku, aby ho „zabavila“. Včas jsem ji zastavil. Pustil jsem cigaretu na dřevěnou desku a ruku jí pevně stiskl.

„Zničil, ale pravidla jsem neporušil. Chtěli mě zabít. Měl jsem právo se bránit.“

Hlas jsem měl klidný, ale musel jsem se vážně snažit, abych ho takový udržel. Včera jsem dorazil z Argentiny. Měl jsem za sebou dvacet hodin letu druhou třídou obklopený z jedné strany obřím tlustochem, který smrděl, jako by sežral putovní výstavu slepičinců, a z druhé starou Bolíviíčkou, která se nejdřív pořád modlila a pak

si vytáhla něco kvašeného, co sice přebilo pach tlustřocha, ale nakonec se z toho udělalo špatně dokonce i jemu, protože začal zvracet do papírového pytlíku.

A na letišti mě čekal akorát otec Simeon, který zásadně neřídil, takže mě sice přijel vyzvednout, ale pak jsme museli autobusem a metrem. Navíc si vzal batoh plný knih, a tak jsem kromě svých věcí táhl i ty jeho, protože ho rozbolela záda. A místo dalšího uvítání mi Andrea plivne do piva.

„Ale teď pravidla porušuješ. Poslední dobou mám kšefty horší, než jsou zuby tý starší šlapky, a do toho se vrátíš ty a začneš mi obtěžovat zákazníky.“

„Nikoho neobtěžuju. Piju předražený pivo s tvejma slinama.“

„Ale chystáš se,“ namítla a zkusila ruku se zápisníkem vytrhnout. Nedovolil jsem jí to.

„Počkej, uvidíš, že je to křípl. Tihle patří do důchodáku. Tady nemají co dělat.“

„Tady má co dělat každej, kdo platí a nedělá problémy jako ty.“

Chlápek odvedle už to nevydržel a po nenápadném šilhavém pozorování se na nás podíval zpříma.

„Můžete mi vysvětlit, co se tady děje?“ Hlas měl trochu afektovaný, přeskakoval mu z původní intonace na novou, ale ještě se pořádně neusadil.

„Ne,“ odvětili jsme s Andreou zároveň.

„Platíš mi kofolu,“ vyhrkl jsem s úsměvem. Šlo o starou dětskou hru a skoro každý, kdo vyrůstal v devadesátkách, ji znal. Když dva lidé zároveň řekli stejné slovo, mohl ten rychlejší druhého „zakřiknout“ a odměnou byla právě kofola. Jediné univerzální platidlo, co neztratilo svou hodnotu napříč posledními pěti desetiletími.

„Ne, vážně by mě to zajímalo,“ dotíral pobaveně chlápek. Dopil své pivo, seskočil ze židličky a postavil se. Přitom se protáhl, jako by se snažil pořádně nasoukat do svého vlastního těla.

„River moc ráda kouří démonský čuráky, tak jí vadí, když do toho strkám nos,“ řekl jsem a pustil Andreinu ruku. Ta se nenechala odradit od svého původního záměru a vzala mi vítězně z baru zápisník. Tou urážkou jsem ji zasáhl na sakra citlivém místě.

„A ty?“ zeptal se chlápek, zatímco River pěníla.

„Já jenom švábí péra, sorry,“ pokrčil jsem rameny.

„Možná bys měl povýšit na lepší úroveň. Mě totiž ženský nikdy nezajímaly,“ usmál se chlápek. Rozepnul si přitom nejen sako, ale i kalhoty. Neměl pod nimi trenýrky, takže na nás vykoukl jeho penis. V klidu měl dobrých patnáct centimetrů. Původní majitel na něj musel být doopravdy pyšný.

„Já se z tebe fakt poseru,“ protočila oči Andrea a poodešla od baru k soustavě polic, na kterých leželo asi dvacet láhví tvrdého alkoholu v různých stadiích rozpitosti.

„Vidíš, pravidla porušil on, ne já,“ ušklíbl jsem se a udělal krok od chláпка. Ten naopak provedl dva kroky ke mně a zastavil se na dosah ruky.

„Jsi tu přece kvůli tomu, ne? Včera tu byl podobný. Chtěl zažít něco, co se nepodobá ničemu, co dosud poznal. Řekl sis o to, co? Démonský čuráky...“ uchechtl se chlápek a dodal: „Vezmu tě na záchod, nebo se to tady smí dělat i na veřejnosti?“

„Na veřejnosti to tady smí dělat jenom ona,“ namítl jsem.

„To je fakt,“ přitakala Andrea a narovnala zápisník, který při té naší přetahované sama zmačkala. Chlápek přitom bleskurychle vystřelil rukou a chytl mě pod krkem. Začal jsem trochu chraptět.

„Furt to může být normál nebo ábéčko,“ pronesla klidným hlasem Andrea. Mé škrcení ji evidentně nijak nerozhodilo.

„Anichochno,“ zachrčel jsem.

Povzdechla si a začala číst: „Coniuro te humanam carnem in nomine creatoris tui. Si animam in te non habes, ostende... Podle mě to máš blbě. Ty vole, tam je špatně snad všechno. To jsi psal nalitej?“

Andrea sice přerušila exorcismus, ale i tak chlápkův stisk povolil. Zpola ztopořený penis změkl a muži se zatřásla kolena. Když jsem ucítil jeho slabost, praštil jsem ho do ruky a vysvobodil se ze sevření. Přitom jsem udělal úkrok stranou, abych se mohl rozpřáhnout a kopnout chlápka pravou nohou za ucho.

Zkusil se bránit, ale reflexy měl díky předčítanému exorcismu zpožděné. Netuším, kde se pohyboval poslední roky, ale narostlo mu tam slušné sebevědomí a tím se i omezila jeho ostražitost. Otec Simeon měl pravdu, když říkal, že to bude lehká práce.

„Zaříkám tě, démone, zaříkám jménem své lidské duše, která nemá žádnou moc než tu, znát pravdu.“ Andrea pustila deníček na podlahu. Nepotřebovala ho, místo něj použila jeden z lidových exorcismů. „Ukaž, kdo jsi.“ Kupodivu nečekaně funkční. Chlápkovy oči doslova sálaly rudou barvou. Ne dlouho, ale dost výrazně, abych to zachytil já i hospodská.

„Vidíš, že je to děčko,“ prohlásil jsem vítězně.

Nejdřív jenom něco zabručela, ale pak si odplivla na podlahu za mým zápisníkem: „No a? Vyprovokoval jsi ho.“

„Čím, proboha? Jenom jsem řekl démonský čuráky,“ bránil jsem se.

„No právě. Žádný bordel v mé hospodě,“ zarezoval její hlas prostorem tak hromově, až ho uslyšeli chlupáci i šlapky.

Zpráva byla ale určena děcku, který teď stál naprosto zmatený kousek ode mě a pořád s rozepnutým poklopem. Jak se mu tam kýval ochablý penis, vypadalo to komicky.

„Ze mě si nikdo legraci dělat nebude. Zaútočila jsi na mě,“ ukázal prstem na River.

„To tě babička neučila, že prstem se neukazuje?“ zchladila ho barmanka.

„Myslím, že původně chtěl ukazovat penisem, ale to tvý babský zařikání mu dost pocuchalo erekci.“

„Mlčte!“

Chlápek zařval a v jeho hlase TO bylo. Všechno, čím byl, co znamenal, co bylo jeho podstatou – jeho moc.

River nadzvedla obočí. Na ty, co neměli slušný vychování, byla zvyklá, ale ne ve svém podniku. Neslušné chování ve svém baru netolerovala. Faktem je, že co je a co není slušné chování, určovala ona sama, ale zato dost razantně.

„Vypadni,“ zavrčela.

„Cože?“

Jeho hromové mlčte se podělo čtvrtí kam. Její strohé vypadni ho trumflo a srazilo k zemi. River to většinou vycházelo. Byla sebevědomá, drzá

a drsná, šířila kolem sebe strach a ono to fungovalo. Ale ne na každého.

Děčko mě kopl mezi nohy. Nečekal jsem to a s kvílením jsem se sesul k zemi. V tu chvíli se přehoupl přes bar, zavadil přitom o sklenice, které se s tříštěním zřítily na podlahu, a on po chvíli dopadl mezi ně.

„Mně můžou kouřit i ženský,“ pronesl a drapl River za krk jako před chvílí mě.

Ale ona byla přeci jenom z drsnějšího těsta než já. Dokázala se mu vysmeknout a přitom zkusila otevřít spodní šuplík zadní stěny baru. Děčko jí vrazil pěstí.

Její hlava narazila na dřevo a vedle ní spadla láhev Jacka Danielse, která se rozbila na několik částí.

„Můžu taky šukat i mrtvoly, jsem s tím fakt v pohodě, věř mi,“ prohlásil chlápek a chytl do ruky kus rozbité láhve. Pořád z ní vytékala ta medová sračka z Tennessee. Přiložil jí přitom jeden ze střepů na krk a začal řezat do kůže.

River by pronesla nějakou hustou hlášku, ale já byl spíš efektivní než efektní. Zatímco s ní děčko laškoval, já se vzpamatoval, chytl jednu barovou stoličku, vyskočil přitom na druhou – která se nechutně zakývala – a přeskočil na bar. Na něm jsem byl už dost blízko na to, abych ho praštil do hlavy.

River zařvala, jak se jí střep zabodl hlouběji do krku, ale chlápek pustil sklo a zmateně narazil do baru. Vylovil jsem z kapsy pozlacenou krabičku pět krát dvacet centimetrů. Cvakla, otevřela se a já z ní vytáhl světle modrou injekční stříkačku.

„Půjdeš do hajan, děčko,“ zavrčel jsem a rozběhl se s ní proti němu. V tu chvíli se proti mně otočil a dal ruce před sebe v obranném gestu.

A pak mu hlavou proletělo hejno broků.

Děčko odletěl na podlahu.

„Krávo!“ vyštěkl jsem našťvaně. Měl jsem obličej od krve a v panice se díval na ruce, jestli jsem taky nějakou kulatou mrchu neslízl. S brokovnicí není sranda. River stála jen kousek od nás. Měla v ruce jednu s upilovanou hlavní, kterou nahmátla někde pod barem.

„Do mě nikdo řezat nebude. Do piče, do piče, do piče!“ zařvala vztekle, přiložila chlápkuvi hlavě k hlavě a vystřelila druhou ránu.

„Chtěl jsem ho živýho,“ zaklel jsem a strčil stříkačku zpátky do zlaté krabičky.

Podíval jsem se na děčko, jestli bych ho mohl případně nějak zachránit, ale chyběly mu oči a viděl jsem i jeho čelist. Radši jsem se otočil k pípě, vzal si čistou sklenici a načepoval si šnita. Přitom

jsem se rozhlédl po hospodě. Všichni hosté zmizeli.

Ani jsem se jim nedivil.

Starej pardál

Umyl jsem se na záchodě. Andrea mě přitom párkrát poslala ke všem čertům, tak jsem šel. Nebylo to ostatně daleko. Nejdřív jsem jel tramvají osmnáctkou a potom dvaadvacítkou k Břevnovskému klášteru. Musel jsem si sundat košili, která na sobě měla nejen stopy od krve, ale také páchla střelným prachem. Narval jsem ji do kontejneru. Teprve pak mi došlo, že jsem v River baru nechal svůj deníček. Zapisoval jsem si tam různé exorcismy, se kterými jsem experimentoval. Někdy jsem schválně kazil slova a slovosled – hlavně v latině, abych zjistil, kdy ještě exorcismus funguje a kdy už ne.

„Zkurvenej den,“ povzdechl jsem si, aniž bych si to uvědomil, nahlas, takže mě přitom zpražila pohledem třicetiletá ženská, která vedle mě usedla tříletého kluka, zatímco sama v přeplněné tramvaji zůstala stát. Blondáček v červené mikině Gap se bavil tím, že kopal do sedačky před sebou, obsazené vetchou důchodkyní. Ale to jeho matce nejspíš nevadilo tolik jako moje sprostá slova. Nechal jsem si svůj názor na tu disproporci pro sebe a civěl z okna na Prahu.

Chyběla mi. Strávil jsem tu většinu života, ale když jsem na ulici zastřelil pár lidí, musel jsem vypadnout na několik let pryč, než se věci trochu zklidní a zapomene se na ně – a hlavně na mě. Pomoci k tomu měla moje nová identita – argentinská, což jsem považoval za čistě zlovolný vtip otce Simeona. Jméno na pasu totiž bylo Diego García, to je sice kombinace častého španělského jména a neméně častého příjmení, ale také název amerického korálového ostrova v Indickém oceánu. Jméno se tak často objevovalo jako součást vtipů o hloupých latinos.

Dorazil jsem před klášter. Brána už byla zavřená. Zafoukal vítr a mně začínala chybět ta košile. Září pomalu končilo a letošní podzim se tvářil, že to s tím globálním oteplováním nemusí být tak horké.

„Jste sám?“

Mnich se zatvářil překvapeně. Měl totiž v rukou připravená policejní pouta. Vypadal s nimi docela komicky. Zvlášť, když měl na sobě tradiční benediktinský mnišský ohoz. Benediktin to ale nebyl, i když k mnichům patřil. Členové benediktinského řádu sídlili v hlavní budově a už po stovky let svou klidnou existencí skrývali Tobiášův řád.

„Potřebuji mluvit s opatem,“ řekl jsem místo odpovědi.

„Ne, Filipe, on potřebuje mluvit s tebou,“ odvětil otec Michal a pustil mě dovnitř.

Neměl jsem důchodák rád, i když to byl tak trochu můj domov. Hlavním vchodem ztemnělé třípatrové budovy, ve které nesvítilo žádné světlo, jsme prošli po mramorových schodech ke vchodu do podzemí. Hlavní dveře se naposledy měnily ve třicátých letech. Tenkrát je sem dovezli z vítkovických železáren. Masivní čtyřiceticentimetrová ocel zazvonila, když do ní otec Michal zabušil. Postavili jsme se tak, aby nás mohli vidět skrz skleněnou čočku, zabudovanou do stěny vedle dveří. Ty se nakonec otevřely. Stáli v nich dva členové Tobiášova řádu, tentokrát už oblečení v normálních kalhotách a bílých ošetřovatelských pláštích.

Řád neměl žádný společný oděv, a tak se každý jeho člen oblékal čistě prakticky s ohledem na funkci, kterou vykonával.

„Jste sám?“ otočil se na mě překvapeně jeden z nich.

„Ne, s otcem Michalem,“ zavrčel jsem.

„To jsem...“

„Byl to sarkasmus,“ vysvětlil svým bratrům otec Michal a nechal mě vejít dovnitř jako prvního. Ocelové dveře se za námi zabouchly bez

jediného zaskřípání. Inu, Vítkovice a pečlivá péče otce Michala.

Postavili jsme se do zamřížované předsíně a otec Michal odříkal exorcismy. Na konci jsem se k němu přidal. Ne, že by mě chtěl vymýtat, ale musel zkontrolovat, jestli já jsem stále já.

Prošli jsme hlavní chodbou, a zatímco Michal odběhl pro řádového představeného, já zůstal stát v hlavní podzemní chodbě. Měla přes sto metrů na délku. Po obou stranách se nacházelo dvacet cel. Všechny měly podobně masivní ocelové dveře s průhledem dovnitř. Z prvních dvou vyhrávala tlumeně televize. Dokonce bych si tipnul, že z jedné se linula *Ulice*, z druhé porno. No, každý měl své úchylky.

„Filipe.“

Opat vypadal ještě starší, než jsem si ho pamatoval. Býval vždycky malý, ale teď jako by se ještě zmenšil. Vlasy mu hýřily všemi odstíny šedi už tenkrát, ale nejen, že jich povážlivě ubylo, ale ještě víc zbělaly. Přesto mi velmi pevně stiskl ruku a zamrkal na mě svýma blankytně modrýma očima.

„Otče Danieli,“ kývl jsem hlavou na pozdrav. Tušil jsem, že ten vtip s Diegem Garcíou byl spíš jeho kousek než Simeonův, ale nechtěl jsem mu dopřát to zadostiučinění, abych mu řekl, že se mu docela povedl.

„Vítej doma,“ pronesl, když mou ruku pustil.

Rozhlédl jsem se poněkud rozpačitě po celách.

„Myslím tím Prahu,“ usmál se a pak se podíval na oba muže v pláštích, kteří jen bezradně pohodili rukama, že očekávaná zásilka není k dispozici.

„Nehoda. River to děčko zastřelila. V sebeobraně,“ dodal jsem. Nebyla to pravda. Mohl jsem ho v klidu uspat a dostat do důchoďáku, ale místo toho mu rozmašírovala kebuli. Jenže River už tak byla v permanentním hledáčku řádu a nechtěl jsem na ni upozorňovat ještě víc.

„Simeon tě tam neměl posílat,“ máchl ve vzduchu rukou, jako by chtěl k té větě přidat ještě jednu, ale pak se rozhodl raději udělat tečku a vyrazil klidnou chůzí vpřed.

„Byl zvláštní.“

„Ano?“ pozvedl opat tázavě obočí.

„Jako by tenhle svět vůbec neznal. Jako by netušil nic o jeho rizicích, o řádu, jako by...“

„Byl tady naprosto čerstvý a chtěl si to užít?“

„Ano,“ přitakal jsem. Přesně to mě napadlo. Taky slovo „nabubřelý imbecil“, ale to už se s děčky pojilo automaticky.

„Stává se to.“

„Jak často?“ vyhrkl jsem nechápavě. Sám jsem ještě někoho takového nelovil.

Opat jen pokrčil rameny a vyrazil šouravou chůzí dál.

„Máte docela plno,“ řekl jsem po chvíli mlčení.

Překvapilo mě to. Důchodák nebyl nikdy zaplněný ani z poloviny, ale teď byla většina cel zavřená. Opat jen pokrčil rameny.

„Jakub je velmi výkonný, stejně jako jeho muži,“ prohlásil opatrně.

O tom jsem rozhodně nepochyboval, ale i tak mi přišlo, že je tu vážně hodně lidí. Schválně jsem popošel k jedné z cel, odkryl okno a pohlédl dovnitř. Bylo zrcadlové, takže její obyvatel nevěděl, že ho někdo sleduje. Spatřil jsem asi čtyřicetiletou ženu.

Četla si nějakou detektivku od Martina Goffy. Démoni prostě postrádali vkus. Neměla na sobě jediný kousek oblečení. Vlastnila pěknou vysportovanou postavu s několika tetováními. Zahlédl jsem něco japonského a pak datum. Možná narození dítěte nebo třeba psa. Lidi poslední dobou měli radši psy než děti. Na rozdíl od ostatních ale neměla ve své vypolstrované cele televizi, jen knihy.

„Je tu dva roky. Zvykla si rychle,“ vysvětlil opat a popošel dál.

„Ne všichni se tak rychle přizpůsobí. Ale tahle už tu je potřetí,“ dodal. „Také proto nás provokuje tou nahotou, potvůrka. Pokud vím, uzavřela sázku, že některého z našich *ošetřovatelů* dostane,“ ušklíbl se rošťácky.

Nejtěžší bylo projít kolem předposledních dveří vlevo. Za nimi panovalo naprosté ticho. Nacházela se tu jediná osoba, která nebyla děčko. Důvod toho, proč jsem poslední roky strávil ve vyhnanství. Stačilo, abych se podíval ke dveřím, nemusel jsem nic říkat.

„Mlčí,“ pronesl opat.

„Pořád?“

Jen pokýval hlavou.

„Nic nechce, jen mlčí.“

„Nesmí zemřít cizí vinou,“ pronesl jsem slova, která mi do hlavy vtloukal Simeon a já se jich vlastně docela rád chytil. River říkala, že je to zasraná kurva, ale já pořád...

„Já vím, Filipe, to já přece vím,“ usmál se a přerušil tok mých myšlenek. Nejspíš mě to mělo uklidnit. Raději jsem rychle přidal do kroku.

Došli jsme na konec chodby a sestoupili do nižšího patra. Nebylo tak velkolepé jako podlaží nad ním. Jen čtyři cely. Tři otevřené, poslední nečekaně také. Svítlo v ní tlumené modré světlo. Nikdy jsem tu celu neviděl takhle ležérně otevřenou. Nikdy. A to jsem tady byl přes deset let jako doma.

„Jeho hostitel umírá,“ vysvětlil.

Jmenoval se Felix Cámara. Český fašista, okultista a také spisovatel hororových románů. Už před válkou se sčuchl nejen s Hitlerem, ale také s démony. A jeden z nich si ho vybral jako hostitele. Řád ho dostal na sklonku války během Pražského povstání. Od té doby žil tady v důchodáku. S démony nebo, jak říkáme, děčky se to má tak, že jsou nesmrtelní. Nemůžete je zabít, nemůžete se jich zbavit. Ale od potopy světa tihle padlí andělé nemohou na Zemi vstoupit ve svém pravém těle, jen jejich duše. A ty mohou ovládnout každého, kdo je k tomu vhodný. Zpravidla člověka, který se démonům podbízí, má na krku spoustu hříchů a jeho duše je tak zkažená, že dokáže démona přitáhnout, on ji pohltí a ovládne jeho tělo. Inkvizice se vždy snažila démony vyhánět, ale nebylo to příliš efektivní. V pátek ho vyženete z jednoho těla, v sobotu se objeví v jiném. Lidé jsou zkažení a pro démony není problém měnit těla jako ponožky. Tedy pokud jsou vyhnáni. Jakmile vlezou do těla, nemohou z něho sami od sebe pryč. Nemůžete je nechat běhat po ulici a pořád vymýtat taky ne, pokud tedy nejste inkvizice. No a to byla myšlenka, na které vznikl Tobiášův řád. Démony jsme nevyháněli, ale chytali jsme je a zavírali do důchodáku. Alespoň tak se tomu říkalo od konce války. Ve skutečnosti to bylo vězení. Unesli jsme hostitele a zavřeli je do cely na zbytek jejich

života. Prvním instinktem démona bylo se zabít, aby mohl najít nového hostitele v lepší pozici, než je vězení. A od toho tu byli ošetřovatelé, tedy členové řádu. Měli spoustu osvědčených metod, jak udržet démona naživu – sedativa, pouta, řetězy, vitamínové injekce, aby to všechno přežil, a také zlomení tím, co všechno mohl dostat za odměnu, když nezlobil a přistoupil na pravidla hry – dožije v důchodáku a další dobrodružství si odloží o pár desítek let. Někteří už byli na důchodák tak zvyklí, že když potkali někoho jako mě, rovnou volali ubera na Břevnov. Ale takových bylo zatraceně málo.

Děčka byli nepříjemná pakáž. A tenhle z nich byl patrně nejhorší. Navíc byl záhada. Už dávno neměl žít. Nejméně o třicet let překonal všechny lidi zapsané v Guinnessově knize rekordů. Jasně, ošetřovatelé se o něj starali, jak nejlépe to šlo, ale biologii nepřekoná ani mrkvička k snídani a petržel k večeři.

Byla to magie. Bylo to jeho vlastní rozhodnutí žít tak dlouho v důchodáku. Vypadal, jako by byl mrtvý. Jako by šel z té postele odfouknout pšíknutím malého děčka, a přesto pořád dýchal. Tělo měl vysušené tak, že by klidně mohl hrát mumii Ramsese druhého. Nebo Helenu Vondráčkovou. Pár prakticky průhledných vlasů trčelo do prostoru a na prstech měl víc stařeckých skvrn než čisté

kůže. I ta byla děsivě žlutá. Ošetřovatelé ho měli připojeného k několika přístrojům, které měřily dech a srdeční činnost. Linka běžající po monitoru byla slabá, potácela se unaveně jako opilec v nádražní restauraci v šest ráno, když mlhavým zrakem sleduje strážlivé lidi mířící do práce a snaží se marně uniknout jejich pohledům.

„Filip je tady,“ vydechl šustivým hlasem Áčko.

Říkali jsme mu Áčko. Jednak nebyl žádné béc-ko a jednak jsme nesnášeli jeho jméno. Asmodeus znělo strašně divně. Navíc on své jméno rád měl a přezdívkou byla jedním z mála projevů tyranie, který si k démonovi ve stárnoucím těle ošetřovatelé dovozovali. Jazyk se měnil i v řádu. Bratři si říkali ošetřovatelé a nám, kteří jsme jim do důchodáku dodávali pacienty neboli děčka, se říkalo zřízenci. V čase tiktoku bylo čím dál divnější říkat slova jako démoni, bratr řádu Tobiášova, lovci řádu Tobiášova či Azyl pro nečistá stvoření řádu Tobiášova. Důchodák pro děčka bohatě postačoval. Je fakt, že Jakub se pro nás snažil prosadit slovo chytač, ale jeho obsah dokonale zabil Harry Potter.

Popošel jsem k Áčku blíž. Dřív jsem s ním mluvil často. Byla to součást mého výcviku i získávání zkušeností. Většinou pod dozorem opata nebo Simeona, kteří se starali o to, aby se mi nedostal pod kůži. Rozhodně to nebylo nic lehkého.

„Cítím, jak krásně voníš hříchem,“ zaskuhral Áčko.

„Díky, ty dost smrdíš chcankama,“ odvětil jsem.

„Lidské tělo už je takové,“ konstatoval podivně smířlivě. „Proč jsi tady?“

Dobrá otázka. Proč jsem vlastně tady? Otočil jsem se se zdviženým obočím na opata.

„Abys ho zabil,“ odpověděl.

„Co?“ vyhrkli jsme s Áčkem současně.

„Dlužíš mi kofolu,“ řekl jsem automaticky, ale pak jsem si uvědomil, že toho parchanta tu zavřeli dřív, než kofolu vůbec na příkaz ústředního výboru KSČ vynalezli.

„To my přece neděláme,“ odpověděl jsem opatrně.

„Žije dlouho. Až moc dlouho na to, aby to nebyl plán. Čeká na něco, aby umřel v pravý čas,“ pronesl rozhodně opat a podíval se mi přímo do očí: „Něco chystá. Víme to už dlouho. Je prostě takový, nemůže si pomoci. Nechali jsme se ukolébat tím, že každý další den, kdy je tady, je svět před ním v bezpečí, ale byla to hloupost. Chci mu ten plán překazít, zkomplikovat a...“

Ruka se mu třásla. Netuším, jestli za to mohlo rozrušení nebo věk. Nejspíš obojí.

„A nikdo z vás dosud nikoho nezabil, že?“

Sarkasmus v mém hlase by se dal krájet, balit a prodávat s množstevní slevou v Lidlu.

„Ale ty ano,“ odvětil Simeon. Jako jediný seděl na židli v rohu místnosti a střídavě přelétával očima na mě, opata, Áčko a oba zřízence. Simeon byl mnohem mladší než opat. Bylo mu necelých sedmdesát.

Stejně jako jeho nadřízený měl menší postavu, ale působil větší. Nejspíš díky tomu zahnutému ostrému nosu a bradě, kterou by se daly propichovat pneumatiky. Jako jediný nenosil v důchodáku ošetrovatelský plášť, ale jednoduchou kněžskou černou sutanu. V ní ostatně chodil všude. Říkal, že se stal knězem mimo jiné proto, aby nemusel ráno přemýšlet, co na sebe.

Otočil jsem se na Áčko. Přivřel oči a soustředil svůj pohled jenom na mě.

„Zaplatíš za to, Filipe. Budeš šest dní trpět a ten sedmý mě prosit, abych tě zabil. Rozdrtím ti koule a donutím tě je sníst, budu z tebe tahat postupně střeva a nutit tě je jíst, budu...”

Dál jsem ho neposlouchal. Výhrůžky byly v důchodáku běžné. Ale ne od Áčka. Většinou míval větší styl.

Nejspíš měl opat pravdu. Na něco čekal a způsob, jak mu překazít plány, byl ho zabít. Podíval jsem se mu do očí. Asmodeus, padlý anděl starý jako svět sám, mi sliboval krutou smrt. V tom děsivě starém těle to ale nemělo tu sílu, kterou nejspíš předpokládal.

Opat mi podal injekční stříkačku s průhledným roztokem. Je jedno, že jsme se chystali zabít temnou stvůru, pořád to chtěli udělat bezbolestně.

„Prach jsi a v prach se obrátíš,“ zadrmolil jsem a stříkl mu roztok do krku.

„Já ne, Filipe,“ zachrčel naposledy Áčko.

Opat mě vyprovodil až před brány kláštera, zatímco ostatní zůstali v cele s mrtvým tělem. Když jsme procházeli chodbou, vládlo najednou všude zvláštní ticho. Osazenstvo dokonce vypnulo i Ulici a porno.

„Myslíte, že to ví?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě,“ vydechl opat a podíval se směrem k celám na obou stranách. „Když jsem sem poprvé přišel, byl už Asmodeus tady. Možná proto jsem se tolik bál to ukončit, protože... Chytit ho je vždy nejtěžší úkol pro jednu generaci řádu a my jsme byli generace, která věřila, že se s tím už nemusí prát, že...“

Nikdy neměl tendenci nedoříkávat věty, ale teď jako by nebyl schopný dokončovat ani samotné myšlenky. Pomalu se šoural vpřed, zatímco nejspíš hledal ta správná slova. Vyšli jsme po schodech, kde nám Michal úslužně otevřel dveře a zase je za námi pečlivě zamkl. Opat bydlel v bytě v domě nad

důchodákem. Poslední roky prakticky neopouštěl areál kláštera a nejspíš ani tenhle dům. Vyprovodil mě ale až před něj. Pořád pršelo.

„Co bude teď?“ zeptal jsem se. Když mě včera Simeon vyzvedl a poslal na práci, řekl mi jenom, že můj návrat si vyžádal právě opat. Ten ale pokrčil rameny.

„Jakub je na všechno připravený,“ odpověděl nakonec.

„A já?“

„Nic. Chci jenom, abys byl tady, abys...“

„Abych co?“ nechápal jsem.

„Patříš sem.“

Nevysvětlilo to nic. Vůbec nic.

„Jenom abych ho zabil? Abych mu píchl tu injekci? Proto jsem se vrátil přes půl světa?“ nedal jsem si pokoj.

„Chci tě tu mít jako zálohu, Filipe,“ řekl nakonec.

Pokýval jsem hlavou. Pochopil jsem. Nebo možná jsem si myslel, že pochopil. Třeba se po mně jenom členům řádu stýskalo.

„Potřebuji nějaké peníze, nemám...“

„Všchno máš na vrátnici. Když tě budeme potřebovat, Simeon se ti ozve,“ prohlásil.

„Zabil jsem dnes člověka,“ pronesl jsem po chvíli, zatímco nám na hlavu dopadaly dešťové kapky.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jenom jsi to všechno začal.“

Ať už těmi slovy myslel původně cokoliv, o pár dní později jsem si uvědomil celý jejich rozsah.

Na vrátnici jsem našel svůj starý vojenský batoh. Jenom tak ležel na stole. Před ním se modrala platební karta s pinem napsaným na papírku. Byl na ní načmáraný i kód od mobilního telefonu Samsung, který ležel vedle batohu na stole. Co mě překvapilo, v batohu se nacházelo mé staré oblečení, které jsem při rychlém útěku z Prahy nechal ve svém malém bytě v areálu nad důchodákem. Počítal jsem, že Simeon to všechno sbalil a někde schoval. Vytáhl jsem starou tmavě modrou mikinu s vybledlým logem Slezské univerzity, dvoje kalhoty, pár vytahaných triček a bundokošili československé lidové armády. Na ni jsem si místo české vlajky kdysi našil anarchistické áčko, snad abych štvál Simeona a taky každého okolo. Dokonce jsem v kapse batohu objevil i otevřenou krabičku startek. To byla skutečná vzácnost, protože se už pár let nevyráběly. Zlomil jsem několik zápalek, než se mi konečně jednu podařilo zapálit, a mocně potáhl. Vysušený tabák hořel velmi rychle. Natáhl jsem na sebe mikinu i bundokošili,

hodil batoh na záda a vyšel k bráně. U ní už čekal bratr Michal, aby za mnou zavřel.

Návraty domů stojí vždycky za hovno.

Ábéčko

V tramvaji jsem si přes mobilní aplikaci bookingu objednal podkrovní byt na Žižkově. Měl takové to klasické předávání klíčů přes zámek s číselným kódem. Přišel mi prakticky hned. Člověk alespoň nemusel nikoho potkat, s nikým mluvit. Naposledy jsem spal v letadle a sprchu měl ještě v Argentině, takže jsem se vážně těšil na vodu a postel, ale to, co se stalo v důchodáku, mi pocuchalo nervy tak, že jsem přestal vnímat únavu, a i když jsem se cítil trochu divně, věděl jsem, že hned tak neusnu.

Je venku. Jeden z parchantů prohánějících se po tomhle světě je venku a je jasné, že se brzo vrátí. Nikdy nebyla jistota, že zrovna sem, že se nevypraví hrát si třeba na Aljašku, ale byl jsem to já, komu slíbil šest dní utrpení, a byla to naše česká odnož řádu, která ho podle všeho držela mimo hru nejdéle od stvoření světa. Vykouřil jsem cestou všechny startky a v nonstopu si koupil nějaký energeták, abych své probuzení z únavy povzbudil. Byl na něm namalovaný klaun.

Nesnášel jsem klauny. Skoro tak moc jako to, že si mě vybrali za popravčího pro jednoho

z členů velké sedmičky. Přičemž tři z nich se nedokázali vtělit do lidí a dva seděli v důchoďácích – jeden v USA, druhý v Egyptě. Ani jsem tu blitku se žvýkačkovou chutí nedopil a hodil ji do koše na plechovky. Odpad jsem zásadně třídil. Možná sem tam někoho zabiju a dělám i jiné věci, ale na planetě mi vždycky záleželo.

„Nemáš drobný?“

Páchnoucí patnáctiletý kluk ve vyšmajdaných converskách mě upozornil na to, že jsem dorazil na okraj Sherwoodu, tedy parku před pražským hlavním nádražím. Na lavičkách, trávě okolo i přilehlých ulicích se tu shlukoval odpad společnosti. Vzhledem k tomu, jak děsivě kluk smrděl, myslím, že jsem to označení rozhodně nepřehnal. Lidi, co měli pikem tak vymletý hlavy, že už jim i texty kapely Kryštof dávaly smysl, nebo rozleptaný sliznice z toluenu natolik, že by jim nosem šel protáhnout i zahradní sádrový trpaslík, tu nacházeli azyl snad odjakživa. A také se zde vyskytoval ještě jeden druh podivných existencí – abnormálové.

Bejt abnormál bylo vždycky zlý a málokomu se podařilo vypadat, myslet a chovat se jako normální člověk. Většina byla deformovaná fyzicky,

ale hlavně psychicky. Abnormál neboli ábéčko byl někdo, kdo se narodil ze styku mezi člověkem a démonem, který ovládl něčí tělo nebo byl dočasně invokován za tímhle účelem. A abnormál byl nečekaný následek. Inkvizici ani Tobiášův řád ábéčka nezajímali, dokud se tedy neukázalo, že podědili nějaké nepříjemné schopnosti, což se ale stávalo jen výjimečně.

Vytáhl jsem z kapsy dvacku, která mi zbyla v kapse, a cvrnkl do ní, až se obloukem roztočila ve vzduchu. Kluk ji nechtyl. Spadla mu na mokrou zem, kde ji začal zmateně hledat.

„Sorry, kámo.“

„V poho,“ odvětil klučina, zatímco trhavým pohybem zvedl vítězně ruku s mincí.

„Bývá tu ještě Mamula?“

Podíval se mi do očí. V těch jeho se zaleskl strach. Zběsile zavrtěl hlavou.

„Ne, není, neznám. Ne.“

Lhal. A ne příliš dobře.

„Dám ti dva litry. Za to budeš pikařit celý týden,“ zašeptal jsem a pomyslel si, že když bude šikovný a půlku naředí a střelí dál, tak možná i celý měsíc. Teda pokud ho neokrade o něco silnější troska z téhle prokleté části města.

„Ne, neznám.“

„Tři litry. Jsem její starej kámoš.“

„Starej kámoš?“ ujistil se.

„Jo,“ odvětil jsem, což bych stejně řekl, i kdybych jím nebyl. Vytáhl jsem z kapsy peněženku a dal mu do ruky tisícovku. Další dvě jsem jen povytáhl a vrátil zpátky. Voněly ještě bankomatem, z kterého jsem je před chvílí díky své nové kartě vybral na stanici Můstek.

„Až když mě za ní dovedeš,“ řekl jsem přitom. Polkl, ale tisícovka ho nejspíš zahřála na srdci. Smotal ji do ruličky a schoval do vnitřní kapsy kabátu, který vypadal, že ho někdo vyhodil z divadla jako ošoupanou, nepotřebnou rekvizitu po nějakém zrušeném gotickém muzikálu.

„Mám hlad,“ zkusil to ještě, když jsme procházeli kolem stánku s párky v rohlíku, který se statečně těsnal mezi vstupními dveřmi do nádražní haly a Sherwoodem.

„Já taky,“ pokrčil jsem rameny, což byla ostatně pravda. V hubě jsem měl vzpomínku akorát na žvýkačkovou chuť klaunovského energetáku.

Už nereagoval. Byl zvyklý na odmítnutí stejně jako na to, že prostě musí z jakéhokoliv člověka vydolovat všechno, co jde. Člověk na ulici se měnil v predátora toho nejhoršího typu – bez síly, bez vlastní vůle, bez jakékoliv schopnosti se tomu postavit a vrátit svůj život někam jinam. Ale většina těchto lidí žádný jiný život neznala. Neměli se kam vrátit. Narodili se stejným troskám točícím se v bludném kruhu závislostí, krádeží

a ponižování, jako byli sami. Došlo mi, že mu je možná čtrnáct. Umře tak do pěti let. Nejspíš ve vězení nějakou fakt zlou smrtí. Rychlou, když bude mít štěstí.

Když jsme procházeli kolem znuděného sekuriťáka, sklopil kluk oči k zemi, zatímco sekuriťák se na nás jen zvědavě díval. Přes černou, rádoby neprůstřelnou vestu mu protékaly faldy tuku ze všech stran. Ten by nezastavil ani pětileté děcko, kdyby v nonstopu před pokladnami Českých drah ukradlo žvýkačku. Jediné, co uměl, bylo vyhánět lidi jako toho, který šel se mnou, z prostoru nádraží, aby svým zjevem a somrováním neotravovali slušné cestující. Krysa, co vládne krysám. Ještě o něco horší druh než ten týpek, který mě vedl do nitra budovy. Hlavní nádraží mi za těch pět let, co jsem byl pryč, vážně nechybělo.

Vyjeli jsme po jezdících schodech k obnovené Fantově kavárně, teď už samozřejmě zavřené. Přes den dodávala hlaváku lesk, ale v noci jenom zapadla do podivně temné nálady, která tu panovala odjakživa. Vážně si myslím, že celé nádraží bylo prokleté, jen jsem nikdy nezjistil jak.

„Tam, na konci chodby vpravo, jak je stavba,“ řekl poněkud zmateně a natáhl ruku pro peníze.

„Nikoho tam nevidím.“

„Sem řekl, že jsou tam, ne. Dej prachy. Slíbil jsi je.“

„Slíbil jsem ti prachy, když mě dovedeš k Mamule.“

„Ne, tam nejdu,“ zavrtěl hlavou.

Bál se. Nedivil jsem se mu. Bylo jedno, jak byl kdo zoufalý, jak děsivý měl absták, kolik pavouků mu přitom lezlo před očima a jak moc se třásl, ale Mamulu a její *lidi* si nikdo okrást nebo obtěžovat nedovolil. Ale týpek chtěl své prachy, tak udělal ještě pár kroků. Šoural se pomaleji než předtím. Nejspíš i víc smrděl. Došli jsme rozpačité na konec chodby, zatímco nádražní rozhlas vyřvával něco o nočním přímém spoji do „Varšava vschodňa, Varšava centralna a Varšava zachodňa“.

Stála tam asi devítiletá holčička. Měla pod nosem zaschlou špinavou nudli. Na sobě zmoklé modré šaty s jednorožci. Vyhublá byla snad víc než pikař, který mě sem dovedl. Pramen černých vlasů jí padal do očí.

„Tady nemáš co pohledávat.“

Hlas zněl podivně cize a neskutečně dospěle, jako by ani nepatřil do tohoto těla.

Pikař se začal třást.

„Nemyslím tebe, Zdenku. Myslím jeho,“ ukázala na mě rukou. V ní se leskla břitva.

Návraty domů vážně bývají těžké.

Vytáhl jsem pomalu a opatrně z kapsy peněženku a z ní vylovil dva tisíce. Jenom jsem k němu natáhl ruku, peníze mi prakticky vytrhl a utekl. Po předchozím šourání nebylo ani památky, jen ten běh byl spíš souborem trhavých pohybů. Dlouholetí pikaři to už tak měli.

Za holčičkou se začaly vynořovat další postavy, které ve vedlejší chodbě nejspíš odpočívaly. Jako první se objevil vysoký muž s takovou tou polopleší, temeno dokonale lysé, ale po stranách mu trčela bariéra černých vlasů. Měl na sobě červenou kostkovanou košili a zelené plátěné kalhoty. Za ním asi šedesátiletá žena v modrém baloňáku, která za sebou táhla nákupní tašku na kolečkách. Neznal jsem je. Na rozdíl od Mamuly. A Břítvy. Vyšel jako poslední s dvěma mladýma holkama, co si byly podobné jako sestry. Jedna měla deformovaný obličej, druhá zase povislý koutek jako po obrně, ze kterého jí tekly sliny. Obě měly mikiny s nápisem Oriflame, což mě vzhledem k jejich pleti skoro pobavilo.

Břítvovi bylo už určitě padesát, možná víc a pořád si udržoval zatraceně bijeckou postavu – krátké šedé vlasy, nos zlomený tolikrát, že už v něm nemohl mít žádné kůstky, a přes sebe černou košili s nabitými cvočky a na rukách náramky